

**SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA**  
**Pf.I.20.820/2015/3. szám**

A Szegedi Ítéltábla a Lakos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lakos Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. június 30. napján kelt 5.P.21.487/2014/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

**Í T É L E T E T :**

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, megfellebbezett rendelkezését **részben megváltoztatja** és az alperest terhelő marasztalás összegét 112.170,- (Egyszáztizenkettőezer- százharminc) forintba és ennek az elsőfokú ítélet szerinti tartamú és mértékű kamatára felemeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 10.000,- (Tízezer) forint másodfokú eljárási költséget.

A le nem rótt 64.000,- (Hatvannégyezer) forint fellebbezési eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

**I N D O K O L Á S :**

A felperes ellen a **(város 1 neve)**-i Rendőrkapitányság Felderítő Osztályán .../2009.bü. számon büntetőeljárás volt folyamatban dolog elleni erőszakkal jelentős értékre elkövetett lopás bűntettének gyanúja miatt, melyben 2009. január 31-én került sor elfogató parancs kibocsátására, amit a Körözési Információs Rendszerben rögzítettek. Ennek alapján a felperest 2009. február 4-én elfogták, majd az ezzel összefüggésben lefolytatott büntetőeljárásban kiszabott szabadságvesztés büntetését letöltötte, 2012. augusztus 21-én szabadult. Az ellene kiadott körözést 2013. április 8-án kelt határozatával vonta vissza a **(város 1 neve)**-i Rendőrkapitányság, amelyet 9 óra 50 perckor hirdettek ki.

A felperest és ekkor 6 hónapos terhes házastársát 2013. április 8-án 01 óra 10 perckor **(város 2 neve)**-

n a **(város 3 neve)**-i Rendőrkapitányság járőrei igazoltatták és az ellene 2009-ben kiadott elfogatóparancs alapján őrizetbe vették. Az intézkedés során vele szemben 20 percen keresztül bilincselést alkalmaztak. A felperes sérelmezte őrizetbe vételét és felmutatta a pártfogójánál való megjelenéséről szóló jegyzőkönyvet, azonban az intézkedő rendőrök a rendőrkapitányságra szállították. Őrizete 10 óra 40 percig tartott.

A felperest - egyebek mellett - állandó feszültségérzés, idegesség, aggodalmaskodó nyugtalanság jellemzi. Kényszeres gondolkodásmódra, ambivalencia érzésekre hajlamos. Pszichofiziológiai vegetatív szorongásos tünetekkel induló állapotzavarai súlyosabb tünetekbe nőhetnek át.

A felperes módosított keresetében 800.000,- forint nem vagyoni és 12.170,- forint vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Ez utóbbi követelését arra alapította, hogy jogszerűtlen őrizetbe vétele napján a **("B")** Kft-nél nem tudott alkalmi munkát végezni, emiatt 6.000,- forint napi bére kiesett, feleségének pedig **(város 1 neve)**-ről **(város 3 neve)**-re gépkocsival érte kellett mennie, melynek üzemanyagköltsége 6.170,- forint. Hivatkozása szerint nem vagyoni kára abból származott, hogy a jogszerűtlen rendőri intézkedés következtében élete tartósan és súlyosan elnehezült, személyi szabadsága jogellenes megsértése miatt lelki trauma érte. Állította, sokszor van álmatlan éjszakája, folyamatosan attól retteg, hogy indok nélkül letartóztatják. Az intézkedés óta depressziós, nem jár annyit társaságba, nehezebben oldódik fel.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, rajta kívülálló ok, rendszerhiba miatt maradt érvényben a felperessel szembeni körözés. Mivel nyilvánvaló és kirívó jogsértés a részéről nem történt, kárfelelőssége sem állapítható meg. Rámutatott, a nem vagyoni kártérítés kapcsán a felperes hátrányt nem bizonyított.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 12.170,- forint kártérítés és ennek a kár bekövetkeztétől járó törvényes mértékű késedelmi kamatai megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Határozatának indokolása szerint azzal, hogy az alperes nem intézkedett a körözés visszavonásáról, mulasztott, melynek kapcsán a felperes személyes szabadságát korlátozó intézkedésre került sor, amiért kártérítési felelősséggel tartozik. A lefolytatott bizonyítás eredményeként azonban kizárólag a felperes vagyoni kártérítés iránti igényét találta alaposnak. A nem vagyoni kárigénnyel összefüggésben a szakértői véleményre utalva megállapította, a jogszerűtlen rendőri intézkedés és a felperes állított életvitel-változása között összefüggés nem áll fenn, az őrizetbe vételt megelőzően is a jelenlegivel lényegileg azonos volt életvezetése. Álmatlansága ugyan összefügghet a sérelmére elkövetett intézkedéssel, de ennek megítélésében sok a szubjektív és ellenőrizhetetlen komponens. Depressziója ugyanakkor nem igazolt, de még ha megállapítható lenne is, mértéke nem érte el azt a küszöböt, hogy szakszerű segítséget kért volna. Mindezekből arra a következtetésre jutott, hogy a felperes pszichés állapotában a rendőri intézkedést követően olyan változás nem történt, amely nem vagyoni kártérítéssel lenne kompenzálható.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak részbeni megváltoztatása és a keresetnek megfelelő döntés meghozatala érdekében. Fenntartotta az elsőfokú eljárás során kifejtett álláspontját.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helyes indokai szerinti helybenhagyására irányult.

A fellebbezés részben **alapos**.

A felperes keresetében vagyoni és immateriális kár bekövetkeztét állította az alperes jogszerűtlen közhatalmi tevékenységével összefüggésben, a nem vagyoni kártérítési igény alapjaként személyes szabadságának jogellenes megsértését, időleges korlátozását jelölte meg.

A személyiségi jogokat a törvény nem tartalmazza kimerítően, azonban - többek között - a személyes szabadság jogellenes korlátozását a Ptk. 76. §-a külön is nevesíti. Személyiségi jogsértés esetén a sérelmet szenvedett fél - egyebek mellett - kártérítést követelhet a polgári jogi felelősség szabályai szerint (Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pont). Főszabályként érvényesül, hogy a személyiségi jog fogalomkörébe tartozó bármely jog sérelmét eredményező magatartás jogellenes, a jogellenességet azonban a jogszabály felhatalmazása kizárja. Ez azt jelenti, hogy a kötelezett kimentheti magát a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy jogszabályi rendelkezésnél fogva az adott módon jogosult volt a beavatkozásra. Amennyiben ez megállapítható, vagyis - jelen esetre vetítve - jogszabály felhatalmazása alapján történt a személyes szabadság korlátozása, az a személyiségi jogsértést és az ezen alapuló kártérítést kizárja. Ugyanígy a büntetőeljárás során tett jogcselekmények - amennyiben törvényesek - sem alapozhatják meg az ilyen jellegű jogok sérelmét, mivel az állam működése és a társadalom védelme érdekében az irányadó jogszabályok maguk teremtik meg a személyhez fűződő jogok korlátozásának törvényes lehetőségét (eBDT2006. 1408. számú döntés).

Miután a személyiségi jogsértésen alapuló kártérítési követelés esetén a Ptk. 84. § (1) bekezdés e) pontja a polgári jogi felelősségi szabályok alkalmazását írja elő, a jogvitára irányadó általános, illetőleg speciális kárfelelősségi törvényi tényállások vizsgálata nem mellőzhető.

A rendőrség jog- és hatásköre az állam büntető hatalmán alapul, a közhatalom gyakorlása során olyan szervező-intézkedő tevékenységet folytat, amely miatt kárfelelőssége államigazgatási jellegű (BH1998. 225.). Ebbe a körbe tartozik az őrizetbe vételi eljárás is. Ennek megfelelően a felperesnek az eredményes perléshez a Ptk. 339. § (1) bekezdésében rögzített általános és 349. § (1) bekezdése szerinti különös feltételek meglétét kellett bizonyítania. Lényeges viszont, hogy az államigazgatási szervek felelősségét csak kirívóan súlyos jogsértés alapozhatja meg (hasonlóan: eBDT2008. 1817. számú eseti döntés).

Az eljárás során nem volt vitatott, hogy a felperes személye ellen 2009. január 31-én kiadott elfogatóparancs sem első elfogásakor, sem szabadságvesztés büntetésének letöltése után nem került visszavonásra. A visszavonás elrendelése ugyanakkor alperesi kötelezettség volt, amit maga sem tett vitássá. Így megállapítható, hogy alperesi mulasztás folytán került a felperes 2013. április 8-án ismételt őrizetbe vételre, mellyel személyiségi joga, személyes szabadságának jogellenes korlátozása megvalósult. Nem volt ugyanis olyan ok, amelynek alapján ebben az időpontban vele szemben körözés lehetett volna érvényben.

Az ítéletábra álláspontja szerint a körözés visszavonásának több éves elmaradása az alperes részéről kirívó jogsértésnek minősül, hiszen egyértelmű jogszabályi kötelezettséget (20/2001. (X.11.) BM rendelet 16. § (1)-(2) bekezdés) sért, és nem mérlegelésen alapuló döntést feltételez.

Megállapítható a peradatok alapján az is, hogy ezzel a mulasztással közvetlen okozati összefüggésben sérült időlegesen a felperes személyes szabadsága, került őrizetbe vételre. A jogtalan kényszerintézkedéssel pedig az alperes neki különböző jellegű károkat okozott.

Az alperes a kártérítési felelősség alól - tartalmilag - arra hivatkozással kívánt mentesülni, hogy felróhatóság a mulasztásban nem terheli, rendszerhiba miatt nem került visszavonásra az elfogató parancs. A felróhatóság kapcsán felelősség alóli mentesülés szempontjából nem azt kell vizsgálni, hogy mi volt a károkozótól szubjektíve elvárható, hanem hogy az adott helyzetben mi az általában elvárható. A felelősség zsinórmértéke tehát tipizáltan objektív. Eszerint azt kell elbírálni, hogy a

károkozó a kár bekövetkeztének elhárítását illetően valóban megtette-e mindazt, amit a társadalom az adott helyzetben levő személytől általában elvár. Az ezzel kapcsolatos bizonyítás minden esetben a károkozót terheli.

Jelen perben az elsőfokú bíróság helyesen értékelte azt a körülményt, hogy az alperes nem bizonyította semmilyen intézkedés megtételét, amely az elfogató parancs megfelelő időpontban történő visszavonására utalt volna, de azt sem, hogy valójában az állított rendszerhiba bekövetkezett volna. Mindezek hiányában pedig az alperes a felróhatóság alól nem mentesülhet.

A fellebbezési szakban már csak a felperes által érvényesített nem vagyoni kárigény volt vitatott. Ezzel összefüggésben a felperesnek azt kellett bizonyítania, hogy őt olyan immateriális hátrány érte, amelynek ellensúlyozására kártérítés illeti meg (Ptk. 355. § (1) bekezdés). Az elsőfokú bíróság az eljárás adataiból azt a következtetést vonta le, hogy a felperes bizonyítási kötelezettségének nem tett eleget, nem vagyoni hátrányt nem igazolt. Tény, hogy a felperes saját előadása szerint sem fordult depressziójának kezelése érdekében orvoshoz, gyógyszerrel rendszeresen nem szedett, és a szakértő szerint a jogszerűtlen rendőri intézkedés, valamint jelenlegi életvitele között okozati összefüggés kétséget kizáróan nem igazolható. Azonban az ítéletábra megítélése szerint nem szorul külön bizonyításra, hogy a járőrök intézkedésükkel őt olyan helyzetbe hozták, mely lelkiileg nyilvánvalóan megviselte, felzaklatta, különösen hogy tudta, arra okot nem szolgáltatott. A felperest ugyanis a helyszínen megmotozták, megbilincseltek, az éjszakát az előállító helyiség padján töltötte (a Független Rendészeti Panasztestület 297/2013. (X. 22.) számú állásfoglalása). Ezzel ismét át kellett élnie a letartóztatást és a fogvatartást, személyes szabadságának korlátozását. Lelki megrázkódtatását nyilvánvalóan fokozta állapotos társának jelenléte és az érte való aggódás. A kiszabott büntetését már letöltött személynél pedig ez valóban idézhet elő olyan lelki traumát, mely megnehezíti az egyébként sem problémamentes társadalmi visszailleszkedést. Mérlegelve az összes körülményt, az ítéletábra nem vagyoni kártérítésként 100.000,- forintban határozta meg azt az összeget, mely kellőképpen kompenzálja a felperest ért, a fentiek szerint mérlegelt immateriális hátrányt.

A kifejtettekre tekintettel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintette, megfellebbezett rendelkezéseit a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben helybenhagyta azt.

A fellebbezés kisebb részben bizonyult alaposnak, ezért a felperes a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni az alperes másodfokú eljárásban felmerült, jogi képvisletével összefüggő költségét, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, valamint (5) és (6) bekezdései alapján a kifejtett munkával arányosan, mérlegeléssel állapította meg.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illeték a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad.

S z e g e d , 2015. év január hó 8. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k. . Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.. Bálint Attila s.k.

a tanács elnöke

előadó bíró

táblabíró

**SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA**  
**Pf.I.20.820/2015/8. szám**

A Szegedi Ítéltábla a Lakos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lakos Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. június 30. napján kelt 5.P.21.487/2014/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorsszám alatt benyújtott fellebbezés folytán lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

**K I E G É S Z Í T Ó Í T É L E T E T :**

Az ítéltábla Pf.I.20.820/2015/3. számú ítéletét az alábbiakkal egészíti ki:

A felperes elsőfokú pereszteségének arányát 86%-ra leszállítja.

A pártfogó ügyvéd másodfokú eljárásbeli díját 87,5%-ban az állam, 12,5%-ban az alperes viseli.

A kiegészítő ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

**I N D O K O L Á S :**

A felperes keresetében vagyoni és nem vagyoni kárának bekövetkeztét állította az alperes jogszerűtlen közhatalmi tevékenységével összefüggésben.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest 12.170,- forint és annak kamata megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.820/2015/3. számú ítéletével - az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve - megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás összegét 112.170,- forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti tartamú és mértékű kamatára felemelte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

Észlelte ugyanakkor, hogy nem határozta meg az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatására figyelemmel a felperes pereszteségének megváltozott arányát és nem rendelkezett az őt képviselő pártfogó ügyvéd díjának viseléséről sem.

A Pp. 225. § (6) bekezdése szerint ha a bíróság ítéletében nem rendelkezett olyan kérdésről, amelyről a rendelkezés jogszabály értelmében hivatalból kötelező, a mulasztást a hiányosság észlelését követően haladéktalanul köteles hivatalból pótolni. Miután a Pp. 78. § (2) bekezdése értelmében a perköltség viseléséről kötelező az érdemi döntésben határozni, melynek része a felek pernyertességi-pereszteségi arányának meghatározása és a felet képviselő pártfogó ügyvéd

díjának viselésére vonatkozó rendelkezés, a bíróságnak hivatalból, kérelem hiányában is ki kell egészíteni ezek tekintetében határozatát.

Erre figyelemmel az ítéletábra a Pp. 225. § (6) bekezdésének alkalmazásával ítéletét kiegészítette, leszállítva a felperes elsőfokú bíróság által megállapított pervesztességi arányát és rendelkezve az őt képviselő pártfogó ügyvéd díja viselésének arányairól.

A kiegészítés a másodfokú ítélet elleni fellebbezés lehetőségét nem teremti meg.

S z e g e d , 2016. év április hó 22. napján.

Dr. Kiss Gabriella s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla s.k.  
előadó bíró

Dr. Bálint Attila s.k.  
ábrabíró

## SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA

**Pf.I.20.820/2015/13. szám**

A Szegedi Ítéletábra a Lakos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Lakos Tamás ügyvéd) által képviselt **felperes neve (címe)** szám alatti lakos felperesnek - a **(jogtanácsos neve)** által képviselt **alperes neve (címe)** szám alatti székhelyű alperes ellen kártérítés iránt indított perében a Kecskeméti Törvényszék 2015. június 30. napján kelt 5.P.21.487/2014/18. számú ítélete ellen a felperes részéről 19. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán folyamatban volt másodfokú eljárásban meghozta a következő

### KIJAVÍTÓ VÉGZÉS T:

Az ítéletábra Pf.I.20.820/2015/3. számú ítéletének kelte 2016. év január hó 8. napja.

A végzés ellen fellebbezésnek helye nincs.

### I N D O K O L Á S :

A peres felek között kártérítés iránt folyamatban volt perben a felperes részéről előterjesztett fellebbezés folytán eljár Szegedi Ítéletábra a 2016. január 8. napján megtartott tárgyaláson

Pf.I.20.820/2015/3. számú ítéletével - az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érintve - megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatta és az alperest terhelő marasztalás összegét 112.170,- forintra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti tartalmú és mértékű kamatára felemelte. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Az írásbafoglalt ítélet keltezése 2016. január 8. napja.

Ítéletének rendelkező részét 8. sorszámon a felperes pervesztességének megváltozott aránya és az őt képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselése tekintetében kiegészítette.

Az elsőfokú bíróság jelzése alapján észlelte az ítélet tábla azt is, hogy a 3. számú ítélet keltezése adminisztrációs hiba folytán elírásra került, azon 2016. helyett 2015. szerepel.

A Pp. 224. § (1) bekezdése értelmében a bíróság névcsere, hibás névírás, szám vagy számítási hiba vagy más hasonló elírás esetén a határozat kijavítását végzéssel bármikor hivatalból is lerendelheti. Ennek megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint az ítélet keltének dátumát kijavította.

A végzés ellen a fellebbezés a Pp. 224. § (4) bekezdése alapján kizárt.

S z e g e d , 2016. év július hó 4. napján.

Dr. Kiss Gabriella  
a tanács elnöke

Dr. Bánfalvi-Bottyán Csilla  
előadó bíró

Dr. Bálint Attila  
táblabíró